

מ"ת 9254/08/16 - מדינת ישראל נגד גיהאד גאבר

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
מ"ת 9254-08-16 מדינת ישראל נ' גאבר (עציר)
פ"ל 9253-08-16
28 ספטמבר 2016

לפני כבוד השופטת לאה שלזינגר שמאי
המבקשת
מדינת ישראל

נגד
המשיב
גיהאד גאבר (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת עוה"ד נאשד קאדרי

המשיב הובא באמצעות שב"ס

ב"כ המשיב עוה"ד ג'לג'ולי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. בפני בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים לפי סעיף 21(א) לחסד"פ (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996.

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום בתיק 9253-08-16 המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, אי ציות להוראת שוטר, נהיגה בפסילה, נהיגה ללא רשיון נהיגה תקף וללא ביטוח.

על פי כתב האישום בתאריך 18/11/13 נשפט המשיב בבית המשפט לתעבורה בתיק 8289-09-12 ונדון בנוכחותו לפסילה בפועל למשך שנה. בתאריך 3/9/14 נשפט המשיב בביהמ"ש השלום תעבורה פתח תקווה בתיק 2049-04-14 ונדון בנוכחותו לפסילה בפועל למשך שנתיים.

בתאריך 21/08/16 נהג המשיב ברכב פרטי ברעננה בצומת רחובות ויצמן ורדס משותף נהג המשיב ושוטר הורה לו לעצור ובתגובה האיץ המשיב נסיעתו והשוטר ומתנדב החלו בנסיעה בעקבות הנאשם עד שנעצר עקב פקק תנועה. בכך נהג המשיב ברשלנות ובקלות ראש בכך שברח לשוטר תוך שהוא לא מציית להוראתו, בידעו כי הוא

פסול לנהיגה ללא רשיון נהיגה שפקע ב- 18/7/15 וללא ביטוח.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המאשימה בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח.

בבקשתה ציינה המבקשת כי המשיב מסכן את שלום הציבור הן בשים לב לחומרת העבירות המיוחסות לו והן בשים לב לעברו.

המשיב נהג בהיותו פסול לאחר שרשינו נפסל למשך שנה על פי גזר דין מיום 18/11/13 כאשר מניין הפסילה החל ביום שחרורו ממאסר. כמו כן גם בגזר הדין מיום 3/9/14 נגזר על המשיב מאסר בפועל כך שבסה"כ ריצה המשיב 30 חודשי מאסר בפועל.

המבקשת אף ציינה בבקשתה כי עברו התעבורתי של המשיב הינו מכביד, הוא מחזיק ברשיון נהיגה משנת 2009 ולחובתו 18 הרשעות קודמות הכוללות 4 הרשעות קודמות של נהיגה בזמן פסילה, מספר הרשעות קודמות של נהיגה ללא רשיון נהיגה תקף, נהיגה בקלות ראש, נהיגה בשכרות וגרימת חבלה של ממש בתאונת דרכים.

עוד ציינה כי נגד המשיב מאסר מותנה בן 12 חודשים שהינו בר הפעלה.

4. ב"כ המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה אלא טען שניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב בחלופת מעצר בדרך של מעצר בית בפיקוח.

בהחלטתי מיום 24/08/16 הוריתי לשירות המבחן להגיש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. בתסקיר מיום 20/09/16 ציינה קצינת המבחן כי המשיב זכה ליחס מגונן ומתקשה בקבלת סמכות וכי מעריכה שקיים סיכון להישנות עבירות במיוחד בתחום תעבורה, כאשר המשיב מתקשה לראות הסיכונים בסוג זה של העבירות. עם זאת ציינה שנראה לה שמעצרו הנוכחי העמיד אותו מול הבעייתיות במצבו והגביר את נכונותו לשמור על החוקים ולכבד אותם. שירות המבחן בדק את המפקחים המוצעים, הוריו של המשיב וקבע כי "על אף אמביוולנטיות שעלתה והעובדה כי גם העבירות הקודמות נעברו בעת שהתגורר בביתם ניכר כי בהתייחסותם למצבו ניתן לראות בהם אנשים אחראים וסמכותיים שיכולים כיום לפקח על ג'יאהד בתנאי מעצר בית בביתם".

לסיכום קבעה קצינת המבחן כי נוכח התרשמותה החיובית מהחלופה היא ממליצה לשחרר את המשיב למעצר בית בבית הוריו ובפיקוחם וכן להעמידו בפיקוח מעצר של שירות המבחן.

5. אין צורך להכביר מילים על חומרת העבירות בהן מואשם המשיב ומסוכנותן המשקפות זלזול בחוק ובבטיחותם של המשתמשים בדרך. המשיב מתעלם מהסכנה הברורה והמיידית הנשקפת מנהיגתו כאשר הוא נוהג בזמן פסילה וללא רשיון נהיגה תקף.

חומרה יתרה במקרה דנן עולה הן מהתנהגותו הנטענת של המשיב בכתב האישום לפיו הוא לא ציית לשוטר שהורה לו לעצור ונמלט מהמקום, היינו המשיב אינו מציית לא לגזרי דין שניתנו בעניינו ולא לגורמי אכיפת החוק.

זאת ועוד, גם מאסרים ממושכים שריצה המשיב בפועל מאחורי סורג ובריח, לא גרמו להרתעתו ואף מאסר מותנה בן 12 חודשים התלוי ועומד נגדו לא היה בו כדי להרתיעו.

נראה כי המשיב לא למד את לקחו ועל אף שנתפס בעבר נוהג בזמן פסילה הוא שב ונהג לכאורה פעם נוספת בזמן פסילה וזו הפעם החמישית.

6. אומנם, סעיף 21(ב)1 לחסד"פ מורה לביהמ"ש לבחון האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם תהא פחותה.

בחינת המסוכנות הינה דו שלבית, רשאית על ביהמ"ש לבחון האם ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב ורק אם התשובה לשאלה זו הינה חיובית, יבחן ביהמ"ש האם החלופה המוצעת עשויה לאיין את מסוכנותו.

7. במקרה הנדון על פי גליון הרשעותיו הקודמות של המשיב אשר לחובתו 4 הרשעות קודמות בעבירות של נהיגה בזמן פסילה ולאחר שריצה מאסרים ממושכים, ניתן לומר כי מדובר במשיב שבז לפסיקת ביהמ"ש וממשיך בביצוע בעבירות שכבר נדון עליהם ועל כן קיימת סבירות גבוהה כי חלופת מעצר שתוטל על המשיב תופר על ידו וכי מדובר במשיב שלא ניתן לתת בו אמון.

8. מסקנה זו מקבלת חיזוקה גם מתסקיר שירות המבחן שמציין כי קיים סיכון להישנות עבירות במיוחד בתחום התעבורה וכי המשיב מתקשה לראות את הסיכונים בחומרה שבהתנהגותו.

9. כבר נפסק על ידי ביהמ"ש העליון:

"במיוחד בימים אלה, שמדינתנו שרויה בימים שאינם כתיקונם מבחינת הקטל בדרכים, לית מאן דפליג, כי עסקינן בתופעה שיש להירתם ולהילחם למניעתה ולהגן על בטחון הציבור באמצעות הרחקת נהגים מסוכנים פורעי חוק מהכביש בכל דרך אפשרית. יפים לעניין זה דברים שנאמרו על ידי כבוד השופט א' לוי בבש"פ 6/07 יאיר כוכבי נ' מ"י (לא פורסם), אשר עיקרם לענייננו נוסח כהאי לישנא:

"בתקופה בה תאונות הדרכים גובות את מחירן בחיי אדם כמעשה של יום יום, מצווים בתי המשפט להחמיר עם נאשמים מסוגו של העורר, גם על ידי החזקתם במעצר בטרם הורשעו. מנקודת השקפה זו סבורני כי אין תחליף לסכנתו של העורר אלא במעצר ממש, ומכאן החלטתי לדחות את הערר".

בש"פ 1753/07 אבו רקיה נ' מ"י מיום 19/03/07 מפי כב' השופט ג'ובראן.

בית המשפט העליון קבע בעניין אבו רקיה הנ"ל כי:

"אכן, מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה אינו שכיח (ראו: בש"פ 2465/05 סלימאן אלחמידי נ' מ"י (לא פורסם)), אך נסיבות המעשים המיוחסים לעורר, ובפרט חומרתם, יש בהם כדי להצדיק לטעמי את המשך מעצרו עד תום ההליכים נגדו (ראו: בש"פ 7047/04 יוסף אלעסאם נ' מ"י (לא פורסם)). לא מצאתי כל דופי בהחלטתו המנומקת של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי השיקולים לעניין מעצר עד תום ההליכים נוגעים הן למעשים המיוחסים לנאשם והן לנסיבותיו האישיות העשויות ללמד על רמת מסוכנותו (ראו: דנ"פ 2316/95, דנ"פ 2316/95, בש"פ 537/95 עימאד גנימאת נ' מ"י, פ"ד מט' 641)."

ויפים הדברים גם לענייננו.

ר' גם בש"פ 6952/08 מוחמד עמראן נ' מד"י.

10. על כן, הנני סבורה כי בנסיבות אלו, מוצדק מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, בין היתר, כדי למנוע מהמשיב התעלמות מהחוק והמשך סיכון ציבור המשתמשים בדרך.

בנסיבות המקרה דנן, אי אפשר לסמוך על המשיב שלא יבצע עבירות נוספות עד לבירור משפטו, ועל כן יש הצדקה מלאה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

11. אמנם שירות המבחן המליץ כאמור על שחרור המשיב למעצר-בית בפיקוח ובתנאים.

אולם אציין כי המלצתו של שירות המבחן, אף אם יש בה כדי ליצור ציפייה בקרבו של המשיב אינה מחייבת את ביהמ"ש. שיקול הדעת בהחלטה בדבר מעצרו של נאשם בידי ביהמ"ש, אשר רשאי שלא לאמץ את ההמלצות המובאות בתסקיר, שהינו אחרי הכל אך אמצעי וכלי עזר לשם קבלת אינפורמציה עובר לקבלת ההחלטה.

בש"פ 9189/09 שלום ימיני נ' מדינת ישראל מיום 20.11.09.

עוד נפסק, כי המלצת שירות המבחן בתסקיר המעצר הינה בגדר המלצה בלבד, ואין ביהמ"ש כבול אליה.

בש"פ 431/11 מדינת ישראל נ' יחיא מוסטפא מיום 18.1.11.

ההנמקה לכך, הינה כפי שנפסק " [...] השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לשקול לצורך החלטתו לא בהכרח זהים וחופפים הם."

בש"פ 5309/05 דוד צמח נ' מדינת ישראל מיום 29.6.05 פסקה 6 להחלטת כב' השופטת ארבל.

בש"פ 4114/13 וכן האסמכתאות המובאות שם, בש"פ 2278/08 קרייבסקי נ' מדינת ישראל (מיום, 19.3.2008), בש"פ 6982/10 ארביב נ' מדינת ישראל (מיום, 6.10.2010) .

12. כפי שנפסק:

"בבסיסו, שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמן בין המשוחרר לבין בית המשפט. המשוחרר מתחייב לכך שיעמוד בתנאים ובית המשפט, בהנחה שהוא נותן בו אמן- מורה על שחרורו. כל האמצעים הנוספים, יהיו אלו מפקחים בשר ודם או איזוק אלקטרוני, אינם אלא חישוקים שנועדו להבטיח את קיומו של החוזה, אולם אינם יכולים להוות את בסיסו".

בש"פ 9854/06 עאטיאס נ' מד"י, מיום 13.12.06, פסקה 16.

ויפים הדברים גם לענייננו במ"ת - 27421-21-22 מדינת ישראל נ' רביע, קבע כב' השופט רון שפירא כי :

"לעיתים נוטה החברה ואף נוטים בתי המשפט לעשות אבחנה בין עבירות תעבורה ובין עבירות פליליות. לטעמי, וככל שהדבר נוגע למסוכנות, אין מקום לאבחנה זו. מדובר בעבריינות לכל דבר ועניין, עבריינות המסכנת את חיי הציבור, שלומו ורכושו. למרבה הצער מלמדת הסטטיסטיקה כי כתוצאה מהעבריינות בדרכים נפגעו יותר בני אדם מכל עבריינות אחרת. כך גם יש להסתכל על העניין שבפני... כך לכאורה, יש לראות את דרגת מסוכנותו של עבריין התנועה לשלום הציבור במדרג הסיכון הגבוהה ביותר, כמי שהיה כפצצה מתקתקת. כך יש לבחון את עניינו כאשר בית המשפט נדרש לבחון את הבקשה להורות על מעצרו. מכאן גם העילה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים."

אומנם בהחלטתי מיום 21/09/16 הוריתי למנהל על האיזוק האלקטרוני בשב"ס ליתן חוות דעת בענין היתכנות להתקנת איזוק אלקטרוני, אולם הובהר כי בדיקת ההיתכנות הינה בטרם תינתן החלטה ואין בכך כדי ליצור ציפייה.

מכל מקום לאחר ששקלתי מכלול הדברים, ובשים לב לפסיקה הקובעת כי האיזוק האלקטרוני מטרתו לשמש אמצעי נוסף לשמירתם של תנאי מעצר הבית. אמצעי זה ניתן כאשר בית משפט מגיע למסקנה שהמשיב מתאים לחלופת מעצר.

אולם, במקרה דנן, לאור המסקנה האמורה לעיל, שהמשיב אינו מתאים בכלל לחלופת מעצר, אין האיזוק האלקטרוני תופס לגביו.

הפיקוח האלקטרוני, ככלל, יוכל לשמש ל"חיזוק" הפיקוח האנושי, בבחינת "כותפות הנוספות לחגורה", ולא להחליפו. ר' בש"פ 5772/10 קם נ' מד"י (מיום 9.8.2010); בש"פ 6466/09 גוצ'ן נ' מד"י (מיום 23.8.09).

12. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על המשך מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים.

ניתנה והודעה היום כ"ה אלול תשע"ו, 28/09/2016 במעמד הנוכחים.

לאה שליזינגר שמאי , שופטת

